

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.103 van 19 juni 2026
in de zaak A. 244.931/XII-10.082**

In zake: R.T.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Geert Ampe
kantoor houdend te 8400 Oostende
Kerkstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 3000 Leuven
Bondgenotenlaan 155A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 mei 2025, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 1 april 2025 waarbij het bestuurlijk beroep van verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 22 oktober 2024 wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 mei 2026.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Geert Ampe, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Michel van Dievoet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 3 juni 2022 worden de wapenvergunningen en het recht van verzoeker om vuurwapens voorhanden te houden door de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen ingetrokken.

Het tegen die beslissing ingestelde bestuurlijk beroep wordt op 2 januari 2023 door de minister van Justitie verworpen.

3.2. Verzoeker dient op 21 augustus 2024 een verzoek in tot herbeoordeling van het recht om vuurwapens voorhanden te houden.

3.3. Het verzoek wordt op 22 oktober 2024 door de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen afgewezen.

3.4. Tegen deze beslissing stelt verzoeker op 5 november 2024 bestuurlijk beroep in.

3.5. De procureur des Konings verleent op 19 december 2024 een ongunstig advies.

3.6. De lokale politie brengt op 21 december 2024 een gunstig advies uit:

“Uit de voor ons beschikbare informatie blijkt dat de algemene moraliteit en persoonlijkheid van betrokkene niet van die aard dat dit onverenigbaar is met wapenbezit.

De gepleegde feiten, op basis waarvan beslist werd tot intrekking van het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen, vormen een eerste en enige inbreuk die bij onze diensten gekend is en kadert, ons inziens, in een vorm van onzorgvuldig gedrag. In een gesprek met onze diensten heeft betrokkene zich ertoe verbonden om in de toekomst de regels die gekoppeld zijn aan het wapenbezit rigoureus te volgen. Er zijn voor onze diensten tot op heden geen aanwijzingen om te twijfelen aan de oprechtheid van die voornemens”.

3.7. Verzoeker dient op 11 februari 2025 bijkomende verweermiddelen in.

3.8. Op 1 april 2025 verwerpt de minister van Justitie het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 22 oktober 2024.

Dit is de bestreden beslissing. Ze steunt in wezen op de volgende motieven:

“Artikel 11, § 3, 2° van de wapenwet bepaalt dat geen vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen mag worden verleend aan personen die als dader of medeplichtige werd veroordeeld tot een correctionele geldboete van meer dan 500 euro, een correctionele hoofdstraf onder elektronisch toezicht of een correctionele hoofdgevangenisstraf of een criminele straf wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 2°.

Inbreuken op de wapenwetgeving (artikel 5, § 4, 2°, a)) – in geval van een veroordeling – verhinderen dat principieel nog een wapenvergunning kan worden verleend (elke aanvraag daartoe is onontvankelijk o.b.v. artikel 11, § 3, laatste lid wapenwet).

Rekening houdend met de bedoeling van de wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens inbreuken op de wapenwet en en/of haar uitvoeringsbesluiten, kan worden aangenomen dat wanneer onomstotelijk vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken heeft gepleegd, dit ook voldoende reden is om de vergunning en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden te weigeren (en/of in te trekken).

Het uitoefenen van een hobby mag niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid.

De gouverneur van West-Vlaanderen besliste dan ook terecht om uw verzoek tot opheffing van de lopende ontzegging van uw wapenbezit, te weigeren.”

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 5, § 4, 2°, a), 11, § 3, laatste lid, en 13, eerste lid, van de wet van 8 juni 2006 ‘houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens’ (hierna: wapenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), ‘het recht van verzoeker om diens standpunt naar voren te brengen’, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en, in ondergeschikte orde, het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt:

“Vooraf moet worden aangestipt dat de lokale politie op 21 december 2024, na het uitvoeren van een moraliteitsonderzoek, positief heeft geadviseerd. Het advies van de Procureur des Konings dateert van 2 dagen ervoor, met name van 19 december 2024, en werd aldus verleend, zonder dat de Procureur des Konings kennis had van het moraliteitsonderzoek doorgevoerd door de lokale politie, en het, op basis daarvan, geformuleerd gunstig advies. Het weze duidelijk dat de verwerende partij dit heeft over het hoofd gezien, en aldus niet zorgvuldig is tewerk gegaan: de Procureur des Konings stelde letterlijk dat zijn ambt ‘niet beschikt over andere, gunstigere inlichtingen dan dewelke het had bij het formuleren van zijne eerder ongunstig advies’, met name dit van 17 oktober 2024, terwijl de verwerende partij had moeten hebben vastgesteld dat er ondertussen wel andere, gunstigere inlichtingen waren, met name deze voortvloeiend uit het moraliteitsonderzoek uitgevoerd door de lokale politie.

In zoverre is er duidelijk schending van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel:

- het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de overheid de verplichting in om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden, en te steunen op een correcte feitenvinding; in zoverre had de verwerende partij, bij de vaststelling dat de Procureur des Konings, bij het verlenen van zijn advies op 19 december 2024, kennelijk geen kennis had van het moraliteitsonderzoek uitgevoerd door de lokale politie op 21 december 2024, er moeten op toezien de Procureur des Konings daarop te wijzen, en hem te verzoeken een advies te formuleren, rekening houdend met het moraliteitsonderzoek uitgevoerd door de lokale politie op 21 december 2024;

- er is ook schending van het redelijkheidsbeginsel, nu er een wanverhouding is tussen, eensdeels, de inhoud en de draagwijdte van de genomen beslissing en, anderdeels, de motieven waarop ze werkelijk steunt, waarbij de motieven ter beoordeling van het middel noodzakelijk geacht moeten worden feitelijk juiste en in rechte aanvaardbare motieven te zijn; door de beslissing te laten steunen op het negatief advies van de Procureur des Konings, waarvan het nochtans duidelijk was dat het advies was geformuleerd, zonder kennis te hebben van het moraliteitsonderzoek en het positief advies uitgebracht door de lokale politie, is het redelijkheidsbeginsel geschonden.

[...] De verwerende partij verwijst dan naar artikel 11 § 3, 2°, en artikel 5, § 4, 2° van de Wapenwet.

Artikel 5, § 4, 2° Wapenwet schrijft voor dat de aanvragen ‘van wapenhandelaars, tussenpersonen, wapenverzamelaars en alle andere personen die een beroep uitoefenen dat het voorhanden hebben van vuurwapens impliceert’ niet ontvankelijk zijn, wanneer deze personen ‘als dader of medeplichtige veroordeeld zijn tot een andere correctionele hoofdstraf dan een geldboete van ten hoogste 500 euro wegens één van de misdrijven bepaald in’, ondermeer, de Wapenwet.

In eerste instantie moet worden aangestipt dat verzoeker geen wapenhandelaar, tussenpersoon, noch wapenverzamelaar is, en zich evenmin kwalificeert als een persoon die een beroep uitoefent dat het voorhanden hebben van vuurwapens impliceert.

Verzoeker is op zich vreemd aan het voorschrift van artikel 5, § 4, 2° Wapenwet.

Artikel 11, § 3, 2° Wapenwet schrijft voor dat een wapenvergunning slechts kan worden verleend aan personen die niet als dader of medeplichtige zijn veroordeeld tot een correctionele geldboete van meer dan 500 euro, een correctionele hoofdstraf onder elektronisch toezicht of een correctionele hoofdgevangenisstraf of een criminele straf wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 2° tot 4°.

Terzake dient het volgende te worden opgemerkt:

- verzoeker valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 11 van de Wapenwet: krachtens artikel 12, 1° Wapenwet is artikel 11 niet van toepassing op de houders van een jachtverlof, die lange wapens daar toegelaten waar het jachtverlof geldig is, evenals de daarbij horende munitie mogen voorhanden hebben, op voorwaarde dat hun strafrechtelijke antecedenten, hun kennis van de Wapenwetgeving en hun geschiktheid om veilig een vuurwapen te hanteren vooraf zijn nagegaan;

- daarenboven staat het vast dat verzoeker helemaal niet werd veroordeeld tot een correctionele geldboete van meer dan 500 euro, een correctionele

hoofdstraf onder elektronisch toezicht of een correctionele hoofdgevangenisstraf of een criminele straf wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 2° Wapenwet: verzoeker werd veroordeeld uit hoofde van drie inbreuken op de Wapenwet samen, tot een geldboete van 150 euro, verhoogd met 70 opdecimen en aldus gebracht op 1.200 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen, met dien verstande dat de ten uitvoerlegging van het vonnis wat betreft de uitgesproken geldboete zal worden uitgesteld voor een termijn van 3 jaar te rekenen vanaf (08.01.2024), doch slechts voor een gedeelte van 75 euro, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 600 euro; verzoeker is dus niet veroordeeld tot een correctionele geldboete van meer dan 500 euro; verzoeker is evenmin veroordeeld tot een correctionele hoofdgevangenisstraf.

In zoverre de verwerende partij haar beslissing aldus steunt op artikel 5 § 4, 2°, a, en artikel 11, § 3, 2° Wapenwet, is er schending van deze bepalingen – nu ze geen toepassing vinden – en is er uiteraard evenzeer schending van de materiële motiveringsplicht: voor elke administratieve beslissing moeten rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat ondermeer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

In de wetenschap dat verzoeker *ratione personae* niet onder de toepassing valt, noch van artikel 5 van de Wapenwet (verzoeker is geen wapenhandelaar), noch van artikel 11 van de Wapenwet (verzoeker valt onder het regime van artikel 12 van de Wapenwet) weze het duidelijk dat de motivatie niet is gesteund op werkelijk bestaande en concrete feiten, terwijl van de vereiste zorgvuldigheid in functie van het bestaan van werkelijke en concrete feiten al evenmin sprake is.

Bij dit alles komt dan nog dat verzoeker helemaal niet werd veroordeeld tot een geldboete van meer dan 500 euro: een geldboete van 150 euro (verhoogd met de opdecimen) is inderdaad stukken lager dan een geldboete van 500 euro (verhoogd met de opdecimen).

De overweging van de verwerende partij dat het de bedoeling zou zijn van de wetgever ‘om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens inbreuken op de Wapenwet en/of haar uitvoeringsbesluiten, zodat kan worden aangenomen dat wanneer onomstotelijk vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken heeft gepleegd, dit ook voldoende is om de vergunning en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden te weigeren ‘en/of in te trekken’ mist dan ook elke feitelijke en juridische grondslag:

- de bedoeling van de wetgever staat in de eerste plaats op wapenhandelaars en/of personen die een wapenvergunning aanvragen, en niet op personen die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 12 van de Wapenwet;
- de wetgever beoogde in de eerste plaats de zwaarwichtige inbreuken, en heeft om die reden precies veroordelingen, wegens inbreuken op de Wapenwet, tot een geldboete van 500 euro of minder, uit het toepassingsgebied gesloten.

De beslissing mist juridische grondslag, en houdt een schending in van de voornoemde bepalingen van de Wapenwet.

[...] Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift van 21 augustus 2024 er naar verwezen dat hij zijn wapenbezit was ontzegd op 3 juni 2022, ingevolge de

voornoemde inbreuken op de Wapenwet op 9 januari 2022, waarvoor hij op 8 januari 2024 werd veroordeeld.

Verzoeker heeft zijn spijt uitgedrukt over de begane fouten, en zijn verontschuldiging aangeboden; verzoeker heeft ernaar verwezen dat hij de hem opgelegde straf heeft aanvaard en uitgevoerd, en heeft verder, onder impliciete verwijzing naar het tijdsverloop en het feit dat hij zich verder correct heeft gedragen, de Gouverneur verzocht hem terug in het wapenbezit te herstellen, met het oog op de uitoefening van zijn hobby, en het herstel van het sociaal contact bij zijn vrienden op de jacht.

De verwerende partij heeft daarop geoordeeld dat het uitoefenen van een hobby niet mag opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid; evenwel, op geen enkel ogenblik heeft de verwerende partij vastgesteld, laat staan gemotiveerd dat het voorhanden hebben van de in artikel 12 bedoelde wapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren.

De verwerende partij heeft nochtans uitdrukkelijk verwezen naar het gunstig advies van de lokale politie, die van mening is dat verzoekers algemene moraliteit en persoonlijkheid niet onverenigbaar is met wapenbezit, waarbij de lokale politie heeft verwezen naar de belofte van verzoeker de regels voor wapenbezit in de toekomst strikt te zullen volgen, onder de toevoeging dat er geen aanwijzingen zijn om aan de oprechtheid van de belofte van verzoeker te twijfelen.

Onafgezien het feit dat de verwerende partij nergens heeft verwezen naar artikel 13 van de Wapenwet, is het in elk geval duidelijk dat er schending is van artikel 13, alinea 1 van de wapenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

- nu de verwerende partij, door haar beslissing exclusief te steunen op artikel 5, § 4, 2°, a en artikel 11, § 3, 2° Wapenwet impliciet maar zeker heeft afgezien van de toepassing van artikel 13 van de Wapenwet;
- met dien verstande dat de feitelijke overweging, gesteund op de inbreuken gepleegd op 9 januari 2022, en de veroordeling uit dien hoofde op 8 januari 2024, stellig niet afdoende is;
- de opgelegde motivering is noch in rechte, noch in feite evenredig, nu verzoeker precies is veroordeeld tot een geldboete van veel minder dan 500 euro, met name 150 euro;
- de algemene overweging, terzake de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, is anderzijds stellig niet afdoend, nu ze krak wordt tegengesproken door het moraliteitsverslag en het advies van de lokale politie, dat zondermeer bevestigt dat de algemene moraliteit en de persoonlijkheid van verzoeker niet onverenigbaar zijn met wapenbezit;
- en met dien verstande dat de verwijzing naar het advies van de Procureur des Konings, van 19 december 2024, evenmin afdoende kan zijn, nu dit advies werd geformuleerd, zonder kennis te nemen van het moraliteitsonderzoek uitgevoerd voor de lokale politie”.

5. De verwerende partij antwoordt:

“Artikel 5, § 4 van de wapenwet bepaalt welke aanvragen onontvankelijk moeten worden verklaard.

In de voorliggende zaak werd geen toepassing gemaakt van artikel 5, § 4 van de wapenwet waardoor geen schending van die bepaling voorhanden kan zijn.

De loutere omstandigheid dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat inbreuken op de wapenwetgeving (artikel 5, § 4, 2°, a)) – in geval van een veroordeling – verhinderen dat principieel nog een wapenvergunning kan worden verleend (elke aanvraag daartoe is onontvankelijk o.b.v. artikel 11, § 3, laatste lid wapenwet), doet niet anders besluiten. Bij vonnis van 8 januari 2024 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, werden de overtredingen van de wapenwet bewezen verklaard, namelijk een vuurwapen Flobert kaliber 9mm voorhanden te hebben gehad, evenals een doos patronen 9mm Flobert, en munitie 9mm Luger, 38 Special, 7x64, 270 Winchester, kaliber 12, alsook 3 dozen kogelpatronen 300 WIN MAG (180 grain), en een doos met 6 hagelpatronen kal[i]ber 12, en 2 hagelpatronen kaliber 12 niet te hebben bewaard conform de veiligheidsvoorwaarden, aangezien deze werden bewaard op een onmiddellijk zichtbare plaats; en een lader met 5 patronen naast een pistool te hebben bewaard, terwijl wapens en munitie niet ogenblikkelijk samen toegankelijk mogen zijn, en een vuurwapen Flobert niet conform de veiligheidsvoorwaarden te hebben bewaard.

Deze feiten zijn bijgevolg op onaantastbare wijze bij een in kracht van gewijsde getreden vonnis vastgesteld, waardoor de verwerende partij, ondanks de omstandigheid dat te dezen geen toepassing wordt gemaakt van artikel 5, § 4, 2° van de wapenwet, zich hierop mag beroepen in haar oordeel inzake het potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid dat wapenbezit in hoofde van de verzoekende partij stelt [...].

De beweerde schending van artikel 13, alinea 1 van de wapenwet wordt door de verzoeker niet uitgewerkt.

[...]

De bestreden beslissing motiveert en verantwoordt op omstandige wijze de genomen maatregel, waarbij het advies van de procureur des Konings wordt gevolgd. Daarbij worden de argumenten van verzoeker door de verwerende partij onderzocht, waarbij de minister besluit dat verzoekers gedrag een potentieel gevaar inhoudt voor de openbare orde en veiligheid.

Volgens artikel 13, eerste lid, van de wapenwet blijkt dat de verwerende partij niet moet aantonen dat wapenbezit daadwerkelijk de openbare orde en veiligheid zal verstoren. Indien uit feiten of gedragingen van verzoeker blijkt dat het voorhanden hebben van wapens een potentieel gevaar inhoudt voor de openbare orde en veiligheid, kan de verwerende partij beslissen om de wapenvergunningen en het recht om wapens voorhanden te hebben in te trekken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Zoals hierboven uiteengezet wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze uiteengezet waarom en hoe het gedrag van verzoeker als wapenbezitter de openbare orde en veiligheid kan verstoren. De bestreden beslissing verwijst hierbij naar het advies van de procureur des Konings, dat gesteund is op een zeer recent vonnis van de correctionele rechtbank met betrekking tot het voorhanden hebben van wapens.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing op nauwgezette wijze het gedrag van verzoeker als wapenbezitter in al zijn aspecten heeft onderzocht en beoordeeld, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. In één en hetzelfde middel de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel is contradictorisch. Minstens zouden deze grieven duidelijk van elkaar afgezonderd moeten worden in aparte middelonderdelen en elk op zich toegelicht. Aangezien verzoeker louter poneert dat de beslissing onredelijk is met verwijzing naar het moraliteitsonderzoek van de politie, zonder concreet aannemelijk te maken waarom een normaal zorgvuldig handelend bestuur onmogelijk op grond van de voorliggende gegevens – het advies van de procureur des Konings met verwijzing naar een correctioneel vonnis en het moraliteitsonderzoek van de politie – tot hetzelfde besluit kan komen moet worden aangenomen dat verzoeker met het middel de schending wil aantonen van de materiële motiveringsplicht. Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, is het middel onontvankelijk”.

6. In zijn memorie van wederantwoord dupliceert verzoeker:

“De verwerende partij stelt dat de Minister zich volledig en correct heeft geïnformeerd, met dien verstande dat zij daartoe de concrete feitelijke toedracht miskent:

- het valt niet te betwisten dat er op 21 december 2024, na het uitvoeren van een moraliteitsonderzoek, door de lokale politie een gunstig advies werd geformuleerd, feitelijkheid waarvan de Procureur des Konings kennelijk niet op de hoogte was; in het licht van de vaststelling dat de Procureur des Konings op 19 december 2024 uitdrukkelijk had vermeld dat hij niet beschikte over andere, gunstiger inlichtingen dan deze die hij had bij het formuleren van zijn advies op 17 oktober 2024, kwam het dan ook kennelijk en overduidelijk toe aan de Minister dit andersluidend advies voor te leggen aan de Procureur des Konings, met de vraag of dit van aard was zijn standpunt te herzien;
- een en ander klemmt des te meer, gelet op de overweging van de Minister als zou verzoeker, ingevolge de veroordeling dd. 8 januari 2024 wegens inbreuk op de wapenwet, géén vergunning voor bezit van vuurwapen meer kunnen bekomen – overweging die op zich kennelijk foutief is, want contra legem,

maar die meteen ook verklaart waarom de Minister het niet de moeite vond de Procureur des Konings te confronteren met het verleende gunstig advies van de lokale Politie, omdat er toch de – foutieve – overtuiging was dat de loutere veroordeling dd. 8 januari 2024 van dien aard was dat verzoeker géén vergunning voor vuurwapenbezit meer kan bekomen.

De redenering van de verwerende partij, dat er géén schending zou zijn van het zorgvuldigheidsbeginsel, is dan ook kennelijk foutief, op zich, en gaat daarenboven terug op de foute overweging dat de loutere veroordeling op 8 januari 2024 wegens inbreuk op de wapenwet, van dien aard zou zijn dat verzoeker niet meer in aanmerking zou komen voor een vergunning voor vuurwapenbezit.

[...]

De argumentatie die de verwerende partij [verder] aanbrengt is gewoon niet-dienend :

- de verwerende partij stelt dat geen toepassing werd gemaakt van artikel 5 § 4 van de wapenwet, zodat er geen schending van die bepaling voorhanden kan zijn.

Nochtans : de Minister verwijst letterlijk naar artikel 5 § 4 2° en artikel 5 § 4 2° a van de Wapenwet onder de toevoeging dat, bij een veroordeling, dit principieel verhindert dat nog een wapenvergunning kan worden verleend en onder de toevoeging dat het de bedoeling zou zijn van de wetgever om géén vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens inbreuken op de wapenwet, bedoeling die werd afgeleid uit voornoemd artikel.

De redenering die de verwerende partij opbouwt is krak in strijd met de klare en duidelijke overwegingen in de beroepen beslissing.

- de verdere overweging dat de inbreuk op de wapenwet vaststaat, zodat de Minister zich daarop mag beroepen bij de beoordeling inzake het potentieel gevaar voor de openbare orde, één en ander onder verwijzing naar onder meer het arrest L., is al evenmin dienend, nu het wel duidelijk is dat de verwerende partij zich voor de volle 100 % heeft gesteund op artikel 5 § 4 van de wapenwet, overigens onder bijkomende verwijzing naar artikel 11 § 3 laatste lid van de wapenwet, zodat daaromtrent geen enkele discussie kan zijn.

De verwerende partij heeft het beroep niet verworpen, omwille van die ene, overigens lichte inbreuk op de wapenwet.

De verwerende partij heeft het beroep verworpen, onder uitdrukkelijke, klare en duidelijke verwijzing naar de toepasselijkheid van artikel 5 § 4 2°, a en artikel 11 § 3 laatste lid wapenwet.

De poging van de verwerende partij om aan haar beslissing een andere draagkracht te geven, dan deze die zij overduidelijk wél heeft, onder de vorm van een toepassing van artikel 11 § 3 2° en artikel 5 § 4 2° van de wapenwet, siert haar niet.

[...]

Deze uiteenzetting [inzake artikel 13, eerste lid, van de wapenwet] is zonder voorwerp :

- krachtens artikel 13, alinea 1 kan de Gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, indien blijkt dat het voorhanden hebben van de in artikel 12 bedoelde wapens de openbare orde kan verstoren, het recht

om het wapen voorhanden te hebben bij een met reden omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken;

- verzoeker heeft duidelijk aangetoond dat, behoudens verwijzing naar artikel 5, § 4, 2° a en artikel 11, § 3, 2° van de wapenwet – principes die geen toepassing vinden – er geen andere motivatie wordt aangetroffen in de beslissing van de verwerende partij.

In zoverre de verwerende partij dan ook al zou voorhouden – wat zij thans voor het eerst doet – dat de beslissing zou zijn gesteund op artikel 13 alinea 1 van de wapenwet, dan is het wel duidelijk dat die beslissing in geen enkel opzicht is gemotiveerd, niet formeel, en verder allerm minst materieel.

De verwerende partij heeft stellig gelijk, waar wordt gesteld dat de feiten en/of de criteria, op grond waarvan de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld, behoort tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Maar dit neemt niet weg dat de verwerende partij zich alsdan wel dient te steunen op pertinente feiten en pertinente criteria – met dien verstande dat het steunen van het besluit op wettelijke voorschriften (artikel 5 § 4 2° a en artikel 11 § 3 2° Wapenwet) die geen toepassing vinden, uiteraard niet dienend is.

De beslissing mist in zoverre kennelijk de rechtens vereiste feitelijke grondslag.

De verwerende partij poogt dan voor te houden dat de beslissing uitsluitend zou zijn gesteund op de inbreuken die werden weerhouden in het vonnis van 8 januari 2024, die van aard zouden zijn dat ze de verdere intrekking van het wapenbezit moeten rechtvaardigen.

Dit is evenwel niet wat wordt gelezen in het beroepen besluit :

- in het beroepen besluit werd effectief verwezen naar de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen, evenwel onder de toevoeging dat elke veroordeling uit hoofde van een inbreuk op de wapenwet principieel verhindert dat nog een wapenvergunning kan worden verleend, zodat dit voldoende is om de vergunning en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden te weigeren (en/of in te trekken).

Met dien verstande dat dit nu net krak in strijd is met de voorschriften van de wapenwet, die klaar en duidelijk zijn dat dit uitsluitend het geval is voor inbreuken die hebben geleid tot een veroordeling tot het betalen van een correctionele geldboete van méér dan 500 euro.

Zodat het duidelijk is dat wanneer een inbreuk werd weerhouden, waarvoor een lagere bestraffing werd opgelegd, er zich een bijkomende motivering opdringt, in die zin dat heel concreet moet worden nagegaan of die inbreuk van die aard is dat ze aanleiding kan geven, 1° tot een intrekking van het wapenbezit, en 2° tot de weigering van de opheffing van de intrekking van dat wapenbezit, na verloop van tijd.

Indien de verwerende partij zich al zou hebben gesteund op artikel 13 lid 1 van de wapenwet (wat stellig niet blijkt uit de correcte lezing van het besluit), dan is het in elk geval zo dat deze beslissing niet correct is gemotiveerd, noch in rechte, noch in feite :

- niet in rechte, nu het besluit uitgaat van de overweging dat elke inbreuk, die aanleiding geeft tot een veroordeling, hoe licht ook, wordt gesanctioneerd

met de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag tot het bekomen van een wapenvergunning, en met weigering van wapenbezit;

- niet in feite, nu er in geen enkel opzicht wordt ingegaan op het positief advies van de lokale politie, advies dat klaar en duidelijk is, in die zin dat de algemene moraliteit en de persoonlijkheid van verzoeker niet onverenigbaar zijn met wapenbezit, dat verzoeker heeft beloofd de regels voor wapenbezit in de toekomst strikt te zullen volgen, én er geen aanwijzingen zijn om aan de oprechtheid van deze belofte te twijfelen.

In de memorie van antwoord poogt de verwerende partij alleen maar om de essentie heen te fietsen, met dien verstande dat zij de eigenlijke argumentatie van verzoeker niet ontmoet.

De redenen daarvoor zullen wel duidelijk zijn : de échte motivatie die werd aangehaald in het besluit van de verwerende partij, is gewoon foutief; en de poging om de veroordeling van verzoeker, uit hoofde van een inbreuk op de wapenwet, te gaan weerhouden als de rechtens vereiste feitelijke grondslag, mist in casu elke grond, nu er géén concrete overwegingen werden naar voor gebracht waarom deze lichte veroordeling uit hoofde van een inbreuk op de wapenwet dan toch van dien aard zou zijn dat ze de verdere intrekking van het bezit in hoofde van verzoeker zou moeten verantwoorden, heel zeker in het licht van het andersluidend, heel concreet en heel duidelijk advies van de lokale politie.

Er is dus kennelijk schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de verwerende partij haar beslissing stellig niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid, en de beslissing heeft gesteund op niet-bestaande feiten, en criteria, waarbij noch de feitelijke, noch de juridische aspecten van het dossier deugdelijk werden onderzocht.

De beslissing van de verwerende partij is stellig ook niet redelijk: de weigering van de intrekking van het wapenbezit in hoofde van verzoeker wordt gesteund op motieven die gewoon niet aan de orde zijn: verzoeker heeft nu eenmaal geen inbreuken op de wapenwet gepleegd, die van aard waren dat ze moesten worden gestraft met de geldboete van 500,00 euro of meer.

Zoals voorzgd was de rechter van oordeel dat de inbreuken van dien aard waren dat een geldboete van 150,00 euro, voor de helft met uitstel, volstond – hetgeen meteen ook het oordeel inhield van de Correctionele Rechter dat er geen aanleiding was aan verzoeker elk verder wapenbezit te ontzeggen.

De verwerende partij spreekt zich schromelijk tegen, en poogt eigenlijk min of meer haar besluit gehandhaafd te zien ... op grond van een argumentatie die krak in strijd is met wat kan worden gelezen in het besluit van 1 april 2025.”

7. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat het wapenbezit werd ontzegd omdat de veroordeling bij vonnis van 8 januari 2024 van de correctionele rechtbank te Ieper “van dien aard is om aan te nemen dat [hij] het vertrouwen om in overeenstemming met de toepasselijke wet en regelgeving met vuurwapens en

munitie om te gaan, heeft geschonden” en dat uit de wapenwet niet volgt dat geen vergunning tot het voorhanden houden van wapens kan worden verleend aan personen die veroordeeld werden voor om het even welke inbreuk op voormelde wet en/of haar uitvoeringsbesluiten,

Beoordeling

8. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

9. Overeenkomstig de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet kan de provinciegouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene de wapenvergunning – respectievelijk het recht om een wapen voorhanden te hebben – bij een met redenen omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren. Het gaat om preventieve maatregelen die een gevaar voor de openbare orde moeten voorkomen.

Met betrekking tot de beoordeling van het gevaar dat de betrokkene inhoudt voor de openbare orde, beschikken de provinciegouverneur en ook de minister van Justitie, die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid. Zij kunnen uit bepaalde feiten afleiden dat het vuurwapenbezit de openbare orde kan verstoren. Het is in dit verband niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Evenmin is vereist dat de betrokkene veroordeeld is voor een

misdrijf. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende.

De intrekking van het recht om wapens voorhanden te houden, geldt zolang de reden van de intrekking blijft bestaan. Overeenkomstig artikel 11, § 3, 5°, van de wapenwet kan een vergunning tot het voorhanden hebben van wapens immers niet verleend worden aan personen die het voorwerp geweest zijn van “een intrekking met nog actuele redenen”.

10. Verzoeker is bij vonnis van 8 januari 2024 van de correctionele rechtbank te Ieper veroordeeld tot een geldboete van 150 euro (te verhogen met de opdecimen), waarvan 75 euro met uitstel voor een termijn van drie jaar, wegens het voorhanden hebben van een vuurwapen en munitie zonder vergunning en wegens de miskennis van de voorschriften van het koninklijk besluit van 24 april 1997 ‘tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben, het vervoer en het verzamelen van vuurwapens, munitie of laders’.

11. Hoofdstuk IV van de wapenwet, bestaande uit de artikelen 5 tot en met 7, regelt de erkenning van “wapenhandelaars, tussenpersonen, wapenverzamelaars en alle andere personen die een beroep uitoefenen dat het voorhanden hebben van vuurwapens impliceert”. Artikel 5, § 4, 2°, a), van de wapenwet bepaalt dat de aanvraag tot erkenning als wapenhandelaar of als tussenpersoon onontvankelijk is, als hij uitgaat van “personen die als dader of medeplichtige veroordeeld zijn tot een andere correctionele hoofdstraf dan een geldboete van ten hoogste vijfhonderd euro wegens een van de misdrijven bepaald in [...] deze wet, de in artikel 47 bedoelde wet en de besluiten ter uitvoering ervan”.

Artikel 5, § 4, 2°, van wapenwet werd gewijzigd door artikel 4, 3°, van de wet van 7 januari 2018 ‘tot wijziging van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens en van het Burgerlijk Wetboek’ (hierna: wet van 7 januari 2018), waarbij de woorden “tot een andere correctionele hoofdstraf dan een geldboete van ten hoogste vijfhonderd

euro" werden ingevoegd tussen de woorden "veroordeeld zijn" en de woorden "wegens een van de misdrijven bepaald in". In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet, dat geleid heeft tot de wet van 7 januari 2018 wordt gesteld dat het "onevenredig [lijkt] dat een veroordeling [tot een geldboete van ten hoogste 500 euro] ertoe leidt dat de overtreder van rechtswege en voor altijd – behoudens eerherstel – wordt belet wapenhandelaar, verzamelaar of tussenpersoon te zijn" en dat om die reden een "veroordeling tot een of meer geldboetes van ten hoogste 500 euro [...] voortaan niet meer [zal] leiden tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning, maar [...] evenwel nog [zal] worden onderzocht door de gouverneur die krachtens artikel 5, § 3, de erkenning steeds kan weigeren 'om redenen die verband houden met de handhaving van de openbare orde'" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, KAMER, 2017-2018, 20 oktober 2017, nr. 2709-001, 10).

Daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij te dezen niet heeft beslist over een vraag van verzoeker tot erkenning als wapenhandelaar of tussenpersoon, is het in ieder geval overduidelijk dat in artikel 5, § 4, 2°, a), van de wapenwet niet de bedoeling van de wetgever besloten ligt om elke veroordeling wegens inbreuken op de wapenwetgeving *ipso facto* te doen leiden tot een beslissing waarbij het recht om wapens voorhanden te houden aan de betrokkene wordt onttrokken.

12. Bijgevolg wordt artikel 5, § 4, 2°, a), van de wapenwet, alsook de materiële motiveringsplicht geschonden, in zoverre in de motivering van de bestreden beslissing wordt overwogen dat "[i]nbreuken op de wapenwetgeving (artikel 5, § 4, 2°, a)) – in geval van een veroordeling – verhinderen dat principieel nog een wapenvergunning kan worden verleend" en dat "[r]ekening houdend met de bedoeling van de wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens inbreuken op de wapenwet en en/of haar uitvoeringsbesluiten, kan worden aangenomen dat wanneer onomstotelijk vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken heeft gepleegd, dit ook voldoende reden is om de

vergunning en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden te weigeren (en/of in te trekken)’’.

13. Voor het overige volstaat de vaststelling dat in de motivering van de bestreden beslissing geen concrete feiten of gedragingen worden vermeld waardoor naar genoegen naar recht wordt aangetoond dat verzoeker door het voorhanden houden van een wapen een gevaar zou vormen voor de openbare orde en veiligheid.

14. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 1 april 2025 waarbij het bestuurlijk beroep van verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 22 oktober 2024 wordt verworpen.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien juni tweeduizend zesentwintig,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Chantal Bamps,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Ann Coolsaet,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Chantal Bamps